

„Gyermek a drog csapdájában”
nyílt levél anyukákhoz, apukákhoz

Emlékeztek még arra, amikor az óvodában elengedhetetlenül fontos volt egy utolsó ölelés, mielőtt játszani megy a csoportszobába?

Vagy arra, hogy egy hatalmas esés után a vérző térde csak a Ti pusztitoktól kezdett el gyógyulni?

És emlékeztek arra, amikor még azt hittétek ez a szeretetteljes ragaszkodás és őszinteség örökké fog tartani?

És emlékeztek, amikor először elkezdtek gyanakodni, hogy valami nincs rendben? És arra, hogy minden rossz gondolatot és megérzést elhessegettetek, mert nem hittétek el, hogy az a tündéri 3 éves titkol valamit és hazudik Nektek.

2 fajta szülő létezik.

Az egyik, akiben sajnos megtörtént a felismerés, hogy a gyermekét „behálózták” és a „kábszeres” világba került, a másik, aki a végletekig tagadja, hogy az ő „valaha tündéri 3 évese” ilyet soha nem csinálna, és nem is fog, és egyáltalán: kikéri magának még a feltételezést is.

Pedig ez a szülő is ott legbelül, a lelke mélyén tudja, hogy hatalmas a baj, mert elvesztette a gyermekét.

A fentiek nem egy tőlünk idegen, fővárosi megelőző akció újságcikke.

Ez a Tápió-vidéken élő szülők segélykiáltása, mert vannak köztünk olyanok – lehet, hogy a szomszéd utcában élők egyike – aki abból gazdagszik meg, hogy elsősorban kábítószernek még nem minősülő, pszichoaktív szereket árusít. **A vásárlók pedig a mi gyerekeink.** A következményekről pedig a házi orvosok, a mentősök és az orvosi ügyeletesek nem beszélhetnek, mert köti őket a titoktartás. De heti rendszerességgel hívják fel őket kétségbeesett szülők, mert a gyermekük úgy tűnik, élet és halál között lebeg. Pedig csak divatból a haverokkal kipróbálta a szert, mert nem akarta, hogy kiközösítsék.

Mi a célja ennek az írásnak?

Az, hogy sok érintett, de a helyzetet tagadó szülőnek felnyissuk a szemét, hogy lépnie kell, mielőtt

- a gyereke további hazugságokba keveredne,
- további lopásokat követne el,
- újabb dolgok tűnnének el otthonról, mert azok eladásából jut a gyerek pénzhez,
- vagy mielőtt a család élete teljesen tönkre menne, és a „tündéri 3 évesének” a temetését kelljen megszervezni.

Szeretnénk, ha egyre több érintett szülő fogadná el a tényt, hogy a gyermeke pszichoaktív szer fogyasztója lett, és mernének erről nyíltan beszélni, segítséget kérni egymástól, a térség *Család- és gyermekjóléti Szolgálatától*, de elsősorban a rendőrségtől, végső esetben akár ezen cikk írójától. Túl a szégyenérzeten és a kudarcon, hogy szülőként valamit elrontott az ember, legyen fontosabb a gyermek élete és a család. Ez a világ, amiben ezek a fiatalok élnek, nem válogat a tagok között. Bármelyikünk gyereke érintett lehet függetlenül attól, hogy mennyire rendezettek a családi viszonyok, vagy otthon az anyagiak. Ez sajnos olyan, mint a daganatos betegség, nem válogat. Ez sajnos divat, egy hóbort, ami viszont életeket tesz tönkre.

Kedves Olvasó, ha nem is hiszed, de a Te ismerősi körödben, a rokonságodban, a szomszédságodban is lehet olyan család, ahol ez a probléma valós, ahol a gyermek neve, mint fogyasztó a rendőrség számára már ismert, ahol a család a gyerek butasága miatt már anyagi nehézségekkel küzd, ahol a kétségbeesett szülők már nem tudnak mit tenni, főleg nem mernek beszélni a kialakult tragikus helyzetről.

Aki úgy gondolja, hogy lenne miről beszélnie, gyanúja van, megerősítésre van szüksége, keresse a *Család- és gyermekjóléti Szolgálatokat*, a rendőrséget, vagy akár anoním módon írjon az *tapiodrog@gmail.com* e-mailcímre.

Ui.: A gyermek legyen akár 3 éves, akár 18, akkor is a gyermekünk marad, és azért született nekünk, hogy feltétel nélkül szerethessük, és kötelességünk mindent megtenni az ő érdekében, legyen az bármennyire is nehéz...

tapiodrog@gmail.com